

Nr 375.

Av herr **Johansson** i Krogstorp, *angående införande av jaktvårdsavgifter.*

De svenska markerna börja bliva allt fattigare på djurliv. Den, som älskar att röra sig i naturen, kan lätt konstatera detta, låt vara att vissa lysande undantag finnas. Det sagda gäller naturligtvis i första hand i fråga om de jaktbara djurarterna. De finnas nog, som tro, att odlingens framsteg med nödvändighet medför sådana ändringar i förutsättningarna för djurlivets trivsel, att denna markernas uttömning på villebråd måste tagas med i räkningen, såsom något oundvikligt. Det är emellertid icke fullt så. Visserligen kan det vara en oundviklig följd av odlingens framsteg, att en eller annan djurart får sina livsvillkor så förändrade att den, åtminstone i första taget, försvinner från vissa områden. Men det är ej säkert, att detta alltid är en nödvändighet. Det är ofta med ganska små och nära till hands liggande medel människan kan på annat håll återge djurlivet vad odlingen på ett håll tagit ifrån det; och djuren hava en ganska stor förmåga att anpassa sig efter förhållanden, som avvika från dem, i vilka de levat under tider, då människan ännu ej gripit så djupt in i deras ursprungliga omgivning. Älgens och tjäderns återinvandring i Skåne på senare tider är ett exempel härpå, och icke det enda.

Och vilka värden representeras icke av villebrådet! Först och främst ekonomiskt. Värdet av det villebråd, som trots viltfattigdomen i vårt land årligen fälles där, är ej ringa. Enligt beräkningar, som tid efter annan gjorts av svenska jägarförbundets sekreterare, utgör det, ekorrarna oberäknade, omkring 3,000,000 kronor. För de mera viltrika länderna äro beloppen ännu mycket högre. För att taga ett exempel, den årliga medelavkastningen av moripjakten å de skotska ljunghäddarna beräknas för tiden före världskriget till omkring 18,000,000 kronor i svenskt mynt, och det är att märka, att dessa värden till mycket stor del äro nettovärden. Om man undantager de skador å skog och odlingar, som vållas av vissa större villebrådsarter, består vad djuren tillägna sig för sitt livsuppehälle till största delen av naturprodukter som människan icke kan göra sig till godo annat än indirekt genom djuren. Men även i estetiskt och moraliskt hänseende utgör ett rikt djurliv ju en oskattbar tillgång.

Det är då icke för mycket begärt, att människan, som under årtusenden ansett sig kunna underkasta djurlivet en ohejdad beskattning, också gör vad hon kan för att trygga dess trivsel och bestånd. Detta kan också ske genom ganska små uppföringar, blott kännedom finnes om vad som rätteligen bör göras.

För att sådan kännedom skall kunna vinnas och utbreda sig fordras emellertid å andra sidan studier av djurlivet och dess betingelser och en upplysningsverksamhet, som sprider resultatet av dessa studier bland den stora allmänheten. Men sådana studier och en sådan upplysningsverksamhet fordra penningar och ganska rikligt därav.

Även en hel del direkta åtgärder för villebrådsstammens bevarande och förökande skulle kunna med fördel vidtagas, om tillräckliga medel därtill finnes.

Vad vore väl naturligare än att just de, som ägna sig åt jakten vare sig som nöje eller som ren förvärvsverksamhet, i första hand ålades anskaffa de för ett sådant jaktvårdsarbete erforderliga medlen, liksom de, som exploatera våra skogar, genom skogsvårdsavgifterna anskaffa en stor del av de medel, som erfordras för det motsvarande arbetet på det skogliga området.

Det är på denna grundtanke ett förslag till förordning om jaktvårdsavgifter, jaktkort och jaktpass, vilket år 1922 avgivits av vissa inom jordbruksdepartementet tillkallade sakkunniga, är uppbyggt. (Se statens offentliga utredningar 1922, 16 Jordbruksdepartementet.) Detta förslag, som varit utsänt på remiss till olika myndigheter och korporationer, har i stort sett tillvunnit sig deras gillande, som yttrat sig i ämnet. Det torde också, med eventuella jämkningar för tillgodoseende av berättigade detaljanmärkningar, vara väl ägnat att bereda det svenska jaktvårdsarbetet det ekonomiska stöd det så länge måst umbära, i synnerhet om det kombineras med en organisation, som garanterar att de inflytande medlen komma till en riktig användning. Även till en sådan organisation, avsedd att till jaktvårdsarbetet anknyta i första hand alla dem, som genom att erlagga jaktvårdsavgift visat sig intresserade för ett aktivt utövande av jakt, men även dem, vilkas intresse främst är inriktat på villebrådsstammens skyddande och förökande, föreligga förslag, som synas väl ägnade att leda till målet.

Det kan i detta sammanhang framhållas, att om man avkläder frågan om införande av en jaktvårdsavgift alla prohibitiva synpunkter och endast utgår ifrån att avgiften skall tillgodose det föreliggande behovet av erforderliga medel för jaktvårdsarbetet, det ej kan bli fråga om någon för individen, i vilken ekonomisk ställning han än må befinna sig, synnerligen kännbar beskattning.

Under dessa förhållanden kan det ej annat än förvåna, att frågan ännu ej lett till några åtgärder från statsmakternas sida.

Det är i livlig övertygelse om att, därest den nu pågående förödelser på det jaktliga området skall kunna hejdas innan det är för sent, något måste göras och göras snart, som jag ansett mig böra påkalla ett initiativ från riksdagens sida i frågan.

Då emellertid de föreliggande förslagen, på sätt redan antytts, torde tarva en ytterligare bearbetning för att kunna läggas till grund för slutliga beslut, har jag ansett detta initiativ böra begränsas till en framställning till Kungl. Maj:t att snarast taga upp frågan till slutlig behandling.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag härmed hemställa,

att riksdagen måtte i en skrivelse till Kungl. Maj:t an-
hålla, att Kungl. Maj:t ville skyndsamt taga under övervä-
gande frågan om införande här i landet av en jaktvårdsav-
gift, beräknad att åt jaktvårdsarbetet bereda den tillgång
till medel, som erfordras för dess rätta bedrivande, och i
samband därmed frågan om beredande åt detta arbete av en
organisation, som tryggar dess saklighet och effektivitet,
samt att erforderliga förslag i ämnet snarast måtte före-
läggas riksdagen.

Stockholm den 21 januari 1928.

Albert Johansson.

I motionens syfte instämma:

Fabian Lilliecreutz.

Birger Petersson.

Gust. Svedman.

Charly A. Fager.

J. Fjellman.

Arthur Gustafson
i Kasenberg.

Gerh. Strindlund.

A. Danielsson.

E. Gust. Olsson
i Broddbo.
